

Kovács György, örökös tag

Hozzáadta: dr. Aggod József
2010. August 03. Tuesday 14:51

2005-ben Kovács Györgyöt az Országos Gyűlésen örökös taggá választottuk. Több cikluson keresztül a társaság alelnöke volt.

2010. július 29. szomorú nap társaságunk történetében.
Reggel, Kovács György felesége, Magdika elcsukló hangon telefonált: „fél kilenckor elment Gyuri…”

Mindannyian könnyeinkkel küszködtünk, akik ezt a hírt egymásnak továbbadtuk.

Egy idő óta tudtuk, láttuk, hogy beteg. Amikor erről kérdeztük, mindig azt válaszolta: „Nincsen semmi baj.” (Ha többet akartunk tudni, feleségét kellett faggatnunk…)

Róttá az utat (nem üres kézzel) a Nefelejcs utcában, a Vasas nyomdában, a Zsigmond téri ház lépcsőin. Ilyen volt. Gyermekkorától életet utolsó pillanatáig töretlen hittel, lelkesedéssel, elkötelezettséggel, szerényen szolgálta a dolgozó embereket, a munkásmozgalom ügyét. Büszke volt Fogaskerékgyár-i munkás múltjára, ezt még az internet-címében is őrizte.

Kovács Gyuri nem akart mindenkinél mindent jobban tudónak látszani. Inkább csendben hallgatta mások okoskodásait. Amikor már úgy érezte, hogy eleget hallott – vagy mi, többiek kértük véleményét – több évtizedes tapasztalatai birtokában mondott nagyon fontos, bölcs észrevételeket. Ilyenkor mi is – a nélkül, hogy külön emlegettük volna – ott voltunk vele az 1942. március 15-i tüntetésen és mozgalmi életének sok–sok színhelyén. Tapasztalatból tudta, mi az illegalitás.

Tevékeny munkása, szervezője volt a felszabadulás utáni ifjúsági mozgalomnak, a MADISZ-nak, később a Hazafia Népfrontnak. Szervezői

tehetsége korán megmutatkozott. Mozgalmi életének egyik keserű tanulsága volt: úgy érezte, figyelmen kívül hagyják szervezői tapasztalatait. Nem tudott belenyugodni abba, hogy nem tudjuk az általa átélt, fiatalos baloldali mozgalmi lendületet ma érvényesíteni, produkálni. Sajnos, ezzel kapcsolatban együtt is csak a változtatás szükségességéig tudtunk eljutni, a változást megvalósítani nem tudtuk.

Éveken keresztül állhatatosan szervezte május elsején a Ligeti Baloldal rendezvényeit. Tőle nagyon távol állt a „fogjuk meg és vigyék meg” felfogása. Nála pont fordítva volt: amit mások – szavakban – „megfogtak”, ő a gyakorlatban vitte… Tűző napon, esőben, „munkaidő-korlátot” nem ismerve oldotta meg a felmerülő problémákat. Soha nem felejtjük – Tóth Miklós meghatóan szép fotókon örökítette ezt meg -, hogy vigyázó szeretettel ott volt mellette Magdi.

Kovács Gyuri nem az az ember volt, aki a gyűléseken mindenkinél többször és mindenkinél hangosabban igyekezett másokat túlkiabálni. Az ő érvei tetteiben és nem hangerejében rejlettek. Bár! Egy vonatkozásban ez mégsem egészen igaz. Mert legendásan érces hangja volt. Ezt nagyon sokan, nem túlzás azt mondani, hogy több százezren ismeretlenül is ismertük. Ismertük, akik évről-évre felvonultunk május elsején. Igen! Ő volt az, ő volt, aki köszöntött minket felvonulókat ott, a Felvonulás téren.

Persze, az ilyesmit nem könnyen lehetett tőle megtudni. Nem azért, mintha szégyellte volna. Egyszerűen: tenni szeretett, beszélni erről nem. Komoly küzdelmünkbe került, amíg megmutatta azokat az újsághíreket, amelyekben említett május elsejei szerepléseiről volt szó. Ahhoz azonban semmiképpen nem járult hozzá, hogy életében ezt társaságunk nyilvánossága elé hozzuk. Ahogy nem tudtuk rávenni arra sem, hogy az „Élő tanúk” sorozatban interjút készítsünk vele. (Ezt mi tiszteletben tartottuk. De Gyuri: ebben az egy dologban nem értettünk egyet veled.)

Ahogy most visszagondolunk bizonytalan járására, nehéz elképzelnünk, pedig tény: - a ma is élő „nyolcas ifi” barátai tanúsítják, - ő volt a felszabadulás-korabeli építőtáborok kivételes erejű, csodálatos alkatú szervezője, a szó szoros értelemben vett úttörője, dalnoka.

A mozgalom igazi robotosa volt. Erejét, egészségét sem kímélte, ha úgy érezte, hogy tenni tud, tenni kell a közösségért. Hozzá a nap bármely szakában lehetett bizalommal fordulni. Tőle kérni sem kellett a segítséget. Különös ösztönrel érezte meg, ha valakinek szüksége volt rá, kérés nélkül is segítőkészetet nyújtott. Köszönetet ezért nemcsak nem várt, el is hátrította.

Kovács Gyuri személyes életét a sajátjának tekintette, nem volt kitarulkozó típus. Szíve minden melegével szerette gyerekeit: elsőszülött fiát, Lacit, nagylányát, Katit és legfiatalabb gyermekét, Ildit. Minden nagyobb és apróbb sikereiknek nagyon örült. Nagyon büszke volt unokáira: Marcira, Gergőre, Eszti-re, Kriszti-re, Verára. A család általa is szeretett tagjai voltak menyé, Boba és veje, Péter. Magdival - élete utolsó 25 évét - a legnagyobb összhangban, szeretetben, őszinte, gyöngéd párkapcsolatban élte.

Nagyon sokat köszönhetünk Kovács Györgynek, a Május Elseje Társaság alelnökének, örökös tagjának. Olyan valakit veszítettünk el, aki ember tudott maradni – a sokszor a mozgalmat is pusztító – embertelenség világában. Velünk él példamutató szerénysége, sokszor felidézünk, őrizzük a mindannyiunk számára sok tanulságot hordozó emlékét.

Biztosan tiltakozna Gyuri, ha tehetné: mégis méltán ajánljuk életének tanulságait példaként, példaképpül a fiataloknak.